

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις τὴν 9 Μαρτίου 1896

Ἔτος 48^{ον}. — Ἀριθ. 40

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια ὅδε σελ. 65)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Εἰς τὸ χωρίον τῶν ΚΟΚΕΝ

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, τὴν 26 Μαΐου, ἡ ἄμαξα ἐφθάσε παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Φράζερ. Δὲν ἔπαυσε νὰ βρέχῃ νύκτα καὶ ἡμέραν· ἀλλ' ἡ κακοκαιρία θὰ παρήρχετο μετ' ὀλίγον, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ὁδηγοῦ.

Ἡ Εὐδρομος Οἰκία διηυθύνθη πρὸς δυσμὰς· μετὰ ὀλιγοήμερον πορείαν θὰ εἰσέρχετο εἰς τὴν Ἀλάσκαν.

Τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα οὔτε χωρίον οὔτε καλύβην συνήντησαν ἐπὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὅποιον ἠκολούθει ὁ Ρο-Νο. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἰνδός, κάλλιστα γνωρίζων τὸν τόπον, εἰδοποίησε τὸν Κασκαμπέλ ὅτι, ἂν ἐπεθύμει, ἠδύνατο νὰ σταθμεύσουν εἰς ἓν χωρίον ἐκεῖ πλησίον, ὅπου μία εἰκοσιτετράωρος ἀνάπαυσις ἦτο ἀναγκαία διὰ τὰ ζῶα.

— Καὶ πῶς το λέγουν αὐτὸ τὸ χωρίον; ἠρώτησεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Τὸ χωρίον τῶν Κοκέν! ἀπήντησεν ὁ ὁδηγός.

— Δηλαδή τὸ χωρίον τῶν Κατεργαζίων! (*) ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Ναί, εἶπεν ὁ Γιάννης, ἔτσι εἶνε σημειωμένον εἰς τὸν χάρτην· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶνε τὸ ὄνομα μιᾶς ἰνδικῆς φυλῆς, τῆς φυλῆς τῶν Κοκέν (Κο-κίν quins).

— Καλά... καλά... ἀρκοῦν αἱ ἐξηγήσεις. Ἄν' ἐστὶ χωρίον κατοικοῦν καὶ Ἀγγλοὶ, ὅσον ὀλίγοι καὶ ἂν εἶνε, τὸ ὄνομα τοῦ ταιριάζει λαμπρά.

Τὸ ἐσπέραν τῶ ὄντι ἡ Εὐδρομος Οἰκία ἐστάθμευσε πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ χωρίου τούτου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ βραδύτερον, θὰ ἐφθανεν εἰς τὴν γεωγραφικὴν μεθόριον, τὴν χωρίζουσαν τὴν Ἀλάσκαν ἀπὸ τὴν Κολομβίαν.

(*) Γαλλιστ Coquin σημαίνει κατεργάρης.

Ἐδῶ ὁ Κασκαμπέλ δὲν ὡς ἐβράδυνε νάνακτῃσιν τὴν προτέραν του εὐθυμίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε χάσῃ εἰς τὴν χώραν τῆς αὐτῆς Βρετανικῆς Μεγαλειότητος.

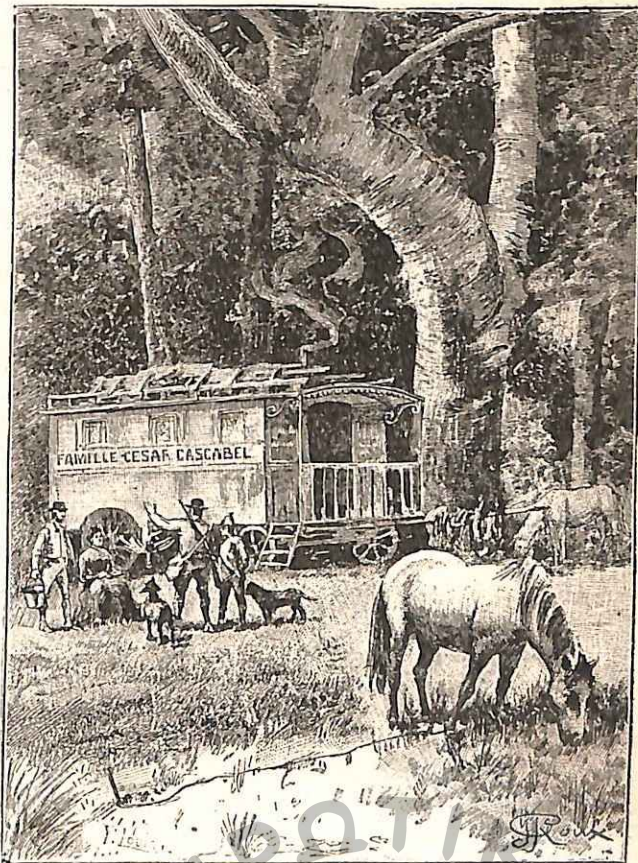
Τὸ χωρίον τῶν Κοκέν κατωχεῖτο ὑπὸ ἰνδῶν· ἀλλ' ὑπῆρχον τότε καὶ ἀρκετοὶ Ἀγγλοὶ, κυνηγοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ ἀπλοὶ ἐρασιτέχναι, οἱ ὅποιοι διέμενον μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θήρας.

Μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς τῆς Βικτωρίας, εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ κάποιος ὀνομαζόμενος σὶρ Ἐδουάρδος Τοῦρνερ, βαρωνέτος, ἄνθρωπος ἀκατάδεκτος, ἐγωῖστῆς, σκληρός, ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι τοῖς εἶνε ἐπιτετραμμένα τὰ πάντα, μόνον καὶ μόνον διότι εἶνε Ἀγγλοὶ. Ἐννοεῖται ὅτι ἐμίσει τοὺς Γάλλους, ὅσον ὁ Κασκαμπέλ ἐμίσει τοὺς Ἀγγλους. Τὴν

ἰδίαν ἐσπέραν τῆς σταθμεύσεως, ἐν ᾗ ὁ Γιάννης, ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Μακρολέλεκας εἶχον μεταβῆ διὰ νάγοράσουν τρifiμα, συνέβη οἱ σκύλοι τοῦ βαρωνέτου νὰ συναντηθῶν εἰς τὰ περίεξ τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας μετὰ τοῦ Βάγκραμ καὶ τοῦ Μαρέγγου, οἱ ὅποιοι προφανῶς συνεμερίζοντο τὰ ἀντισαζωνικά αἰσθήματα τοῦ κυρίου τῶν.

Ἐκ τούτου ἔρις μεταξὺ τῶν σκύλων, γκυγίσματα, θόρυβος, δαγκάματα, μάχη σωστὴ καὶ εἰς τὸ τέλος παρέμβασις τῶν κυρίων τῶν.

Ὁ σὶρ Ἐδουάρδος Τοῦρνερ, ἀκούσας τὸν φοβερὸν ἐκείνον θόρυβον, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας του — κατῴκει ἐκεῖ που πλησίον — καὶ ἔτρεξε νὰ κτυπήσῃ τοὺς σκύλους τοῦ Κασκαμπέλ.

Ὁ Ἀλέκος καὶ ὁ Γιάννης ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ κυνήγιον.

Ταῦτοχρόνως ὠρμησέ καὶ ὁ Κασκαμπέλ, νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ ζῶα του, διαμαρτυρούμενος καὶ ρίπτων τὸ ἄδικον εἰς τοὺς σκύλους τοῦ Ἀγγλου.

Ὁ βαρωνέτος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐννοήσῃ μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ καὶ μὲ ὅλην τὴν αὐθάδειαν ἤρχισε νὰ υβρίξῃ — ὠμίλει πολὺ καλὰ τὴν γαλλικὴν — τὸν σχολιοβάτην καὶ τοὺς συμπολίτας του.

Φαντάζεται τις εὐκόλως πόσον ἐξηρέθισεν ἡ διαγωγὴ αὐτὴ τὸν Κασκαμπέλ. Ἀλλ' εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν του, φοβούμενος συνεπείας, αἱ ὁποῖαι ἠδύνατο νὰ φέρουν ἀργοπορίαν εἰς τὸ ταξεῖδιόν του — καὶ μάλιστα εἰς χώραν ἀγγλικήν. Περιωρίσθη λοιπὸν νάπαντῆσιν:

— Οἱ σκύλοι σας, κύριε, πρῶτοι

ώρμησαν επάνω εις τους σκύλους μου!

— Τους σκύλους σας! τὰ βρωμό-σκυλα! Νά τάρχισω ἐγὼ μὲ τὸ καμ-τοῖκι νὰ ἰδοῦν! εἶπεν ὁ βαρωνέτος.

— Σὰς παρατηρῶ, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπὲλ ὑψὼν κάπως τὴν φωνήν, ὅτι οἱ λόγοι σας αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀξιοὶ εὐγενούς.

— Πῶς ἀλλοιώτικα νὰ μιλήσῃ κανεὶς ὅσον ἄνθρωπο σὺν καὶ σὰς!

— Ἐγὼ εἶμαι εὐγενής... σὰς εἰσθε ἀγροῖκος!

— Γὰρ νὰ σας πῶ! Ξεῦρετε σὲ ποιὸν ὁμιλεῖτε; Εἶμαι ὁ βορωνέτος σὶρ Έδουάρδος Τοῦρνερ!

Ἡ ὀργὴ κατέλαβε τὸν Κασκαμπὲλ· ἀλλ' ἐνθ', μὲ πρόσωπον ὠχρόν, μὲ ὀφθαλμοὺς φλογεροὺς καὶ μὲ γρόνθους ἀπειλητικούς, ἤτοιμάζετο νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τοῦ βαρωνέτου, προσέδραμεν ἡ Ναπολέαινα.

— Πατέρα, ἔλα λοιπόν!... εἶπεν. Ἡ μαμμά σε φωνάζει.

— Ἐφθασα, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπὲλ. Πῆς ἐπὶ μητέρα σου νὰ τελειώσω πρῶτα μὲ αὐτὸν τὸν κύριον, Ναπολέαινα!...

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ βαρωνέτος ἐκάγχασε περιφρονητικώτατα.

«Ναπολέαινα!... εἶπε. Ναπολέαινα λέγουν αὐτὸ τὸ κορίτσι... τὸ ὄνομα ἐκείνου τοῦ τέρατος, ποῦ...»

Ἀδύνατον τῶν ἀδυνάτων νὰ κρατηθῇ πλέον ὁ Κασκαμπὲλ. Ἐπροχώρησε μὲ ἐσταυρωμένας χεῖρας, ἕως οὗ ἤγγισε τὸν βαρωνέτον.

«Μὲ ὑβρίζετε! τῷ εἶπε.

— Σὰς ὑβρίζω... σὰς;

— Ναί, ἐμὲ καὶ τὸν μέγαν ἐκείνον ἄνδρα ποὺ θὰ ἔκαμνε μιὰ μπουκιὰ τὴν νῆσον σας ἂν ἔκαμνεν ἀπόβασιν!

— Καλὲ τί μας λέτε!

— Ναί! θὰ τὴν ἐκατάπινε σὺν στρεῖδι!

— Νὰ χαθῆς, παληάτσε! ἂν ἐκράξεν ὁ βαρωνέτος.

Καὶ ὁπισθοχώρησεν ὀλίγον μὲ κίνημα πυγμάχου, ἐτοιμοῦ πρὸς ἄμυναν.

«Ναί, μὲ ὑβρίζετε, κύριε βαρωνέτε, καὶ θὰ μου δώσετε λόγον!

— Νὰ δώσω λόγον ὅσον ἓνα σαλτιμπάχον!

— Ἀφ' οὗ τὸν ὑβρίζετε, τὸν κατεστήσατε ὁμοίον σας! θὰ μονομαχήσωμεν μὲ σπαθί, μὲ ξίφος, μὲ πιστόλι, μὲ ὅ,τι θέλετε! ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς γρόνθους!

— Νὰ σας βράσω!

— Φυλαχθῆτε!

— Ἐγὼ θὰ κτυπηθῶ μαζί σου;

— Ναί! θὰ κτυπηθῆς θέλοντας μὴ θέλοντας! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπὲλ ἐν ἄκρῃ ὀργῇ καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τίποτε πλέον, ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἀποφασιστικῶς, ὅταν κατέφθασε καὶ παρενέβη ἡ Κορνηλία.

Τοῦτοχρόνως προσέτρεξαν καὶ ἄλλοι

ἀξιωματικοὶ καὶ κυνηγοὶ καὶ ἐνωθέντες μετὰ τοῦ βαρωνέτου — ἀπορροισμένοι ἄλλως τε νὰ μὴ τὸν ἀφήσουν κατ' οὐδένα τρόπον νὰ κτυπηθῇ μὲ τέτοιον ἄνθρωπον, — ἤρχισαν νὰ ὑβρίζωσι δεινῶς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπὲλ. Αἱ ὕδρεις αὐταὶ ὅμως δὲν ἔσχυσαν νὰ συγκινήσουν τὴν Κορνηλίαν — τούλαχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον.

Ἠρξέσθη μόνον νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ σὶρ Έδουάρδου, πολὺ ὀλίγον ἐνθαρρυντικόν διὰ τὸν ὑβριστὴν τοῦ συζύγου της.

Ὁ Γιάννης, ὁ Μακρολέλεκας καὶ ὁ Ἀλέκος προσέτρεξαν ἐπίσης καὶ ἡ ἑρὶς ἠπειλεῖ νὰ λάβῃ διαστάσεις μάχης, ὅταν ἡ Κορνηλία ἀνέκραξεν ἐπιδητικῶς:

— Ἐμπρός, Καῖσαρ! ἐμπρός, πατέρα! Ὅλοι ἐστὶ σπῖτι καὶ γρήγορα! γρήγορα!

Οὐδὲν ἐτόλμησε νὰπειθῇ εἰς τὴν προσταγὴν αὐτήν.

Καὶ ἐπέστρεψε μὲν καὶ ὁ Κασκαμπὲλ, ἀλλὰ φαντάζεσθε πόσον τεταραγμένος καὶ ἀπρηγόρητος. Νὰ ὑβρισθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Νὰ ὑβρισθῇ ἡ λατρεῖα του, ὁ μέγας Ναπολέων, ἀπὸ ἓνα Ἀγγλον, ἀπὸ ἓνα Τζῶν Μπουλ! Ἡθελε νὰ υπάγῃ νὰ τὸν εὕρῃ, νὰ κτυπηθῇ μαζί του, μαζί μὲ ὅλους τοὺς συμπατριώτας του, μαζί μὲ ὅλους τοὺς κατεργαρίδες τοῦ χωρίου ἐκείνου τῶν Κατεργαρίων!...

Καὶ τὰ παιδιά του ἐπίσης ἦσαν καταθυμωμένα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ υπάγουν μαζί του, μὴδὲ τοῦ Μακρολέλεκα ἐξαιρουμένου.

Ἡ Κορνηλία μετὰ πολλοῦ κόπου κατώρθωσε νὰ τοὺς καθυσυχάσῃ. Κατὰ βάθος ἀνεγνώριζεν ὅτι ὁ σὶρ Έδουάρδος Τοῦρνερ εἶχεν ἄδικον, οὐδὲ ἠδύνατο νὰρνηθῇ ὅτι ὁ Κασκαμπὲλ καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια ὑβρίσθησαν σκαλιότατα. Ἀλλ' ἡ φρόνησις τῇ ἐπέβαλλε νὰ μὴν ἀφήσῃ κανένα νὰ ἐξέλθῃ.

«Καῖσαρ, σοῦ τὸ ἀπαγορεύω!» εἶπε.

Πόσον ἐπεθύμει ἡ Κορνηλία νὰ παρέλθῃ ταχέως ἡ νύξ διὰ νὰναχωρήσουν ἀπὸ τὸ κατηραγμένο ἐκεῖνο χωρίον! Δὲν θὰ ἠσύχαζε παρὰ ὅταν ἡ Έδουάρδος Οἰκία ὀκπεμακρύνετο ἐκεῖθεν μίλλιὰ τινα πρὸς βορρᾶν. Καὶ διὰ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἐξήρχετο τὴν νύκτα, ὅχι μόνον ἐκλείσει καλὰ τὴν θύραν τῆς ἀμάξης, ἀλλ' ἐμεινεν ἡ ἰδία νὰ φυλάττῃ ἀπέξω.

Τὴν ἐπομένην, 27 Μαΐου, ἀπὸ τὴν τρίτην πρωτὴν ὥραν ἡ Κορνηλία τοὺς ἐξύπνησεν ὅλους. Διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν, ἤθελε νὰ ἐκινήσουν πρὸ τῆς ἡούς, ὅτε ὅλοι, Ἰνδοὶ καὶ Ἀγγλοὶ, θὰ ἐκοιμῶντο ἀκόμη. Διὰ τοῦτο ἐπέσπευσε μετὰ πολλῆς δραστηριότητος τὰς προετοιμασίας.

— Σὲ πόσας ἡμέρας εἶπες ὅτι θὰ φθά-

σωμε ἐστὶ σύνορα; ἠρώτησε τὸν ὁδηγόν. — Σὲ τρεῖς ἡμέρας, ἀπήντησεν ὁ Ρό-Νό, ἂν δὲν ἀργοπορήσουμε ἐστὶ δρόμο.

— Δρόμο! γρήγορα! εἶπεν ἡ Κορνηλία. Καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ μας ἰδοῦν ποῦ θὰ φύγουμε.

Ἐν τούτοις δὲν πρέπει τις νὰ υποθέσῃ ὅτι ὁ Κασκαμπὲλ εἶχε χωνεύσῃ τὰς χθεσινὰς ὕδρεις. Ὅχι! Νάφθησεν τὸ χωρίον χωρὶς νὰ ἐκδικηθῇ, χωρὶς νὰ ἰκανοποιηθῇ, ἂν, ἦτο πολὺ βαρὺ δι' αὐτόν.

«Νὰ τί θὰ πῇ, ἔλεγε, νὰ πατή κανεὶς τὸ πόδι του σὲ ἀγγλικὴ χώρα!» Ἀλλὰ ποῦ νὰ διαφύγῃ τὸ ἄγρυπνον ὄμμα τῆς Κορνηλίας!

— Ποῦ πῆς, Καῖσαρ!... Κάθησε ἐκεῖ, Καῖσαρ!... Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ κινήθῃς, Καῖσαρ!

Ὑπομονὴ λοιπόν, ἀφοῦ ἡ σύζυγός του ἐπέμενε καὶ τῷ ἐπεβάλλετο τόσον.

Τελοσπάντων αἱ προετοιμασίαι ἐτελείωσαν, οἱ ἵπποι ἐξεύχθησαν καὶ ἡ ἀμάξα θὰ ἐξεκίνη. Εἰς τὰς τέσσαρας, σκύλοι, πίθηκος καὶ παπαγάλος, σύζυγος, υἱοὶ καὶ θυγάτηρ, ὅλοι εὐρίσκοντο εἰς τὰς θέσεις των, ἐντὸς τῆς Έδουάρδος Οἰκίας, ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας ἐκάθησεν ἡ Κορνηλία. Ὁ Μακρολέλεκας καὶ ὁ Ρό-Νό ἔλαβον τὰς θέσεις των παρὰ τοὺς ἵππους καὶ τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως ἐδόθη.

Μετὰ ἐν τέταρτον τὸ χωρίον τῶν Κοκὲν ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὸ πκραπέτασμα τῶν ὑψηλῶν δένδρων, τὰ ὅποια το περιέβαλλον. Μόλις ἤρchiζε νὰ φέγγῃ Σιωπὴ γύρω καὶ ἐρημία.

Τέλος, ἅμα ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀναχώρησις ἐγένετο χωρὶς νὰ ἐλκύσῃ οὐδενὸς τὴν προσοχὴν εἰς τὸ χωρίον, ἅμα ἐβεβαιώθη ὅτι οὔτε Ἰνδοί, οὔτε Ἀγγλοὶ θὰ τὴν ἐφρασσον τὸν δρόμον, ἡ Κορνηλία ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, τὸν ὅποτον δὲν ἤκουσε μὲ εὐχαρίστησιν ὁ Κασκαμπὲλ.

— Μὰ τόσῳ πεῖξ τοὺς φοβεῖσαι αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, Κορνηλία; τὴν ἠρώτησε.

— Πάρα πολὺ! ἀπήντησε μόνον ἐκείνη.

Αἱ κατόπι τρεῖς ἡμέραι παρήλθον ἄνευ περιπετειᾶς, καὶ καθὼς εἶχε προεῖπῃ ὁ ὁδηγός, ἐφθασαν εἰς τὰ σύνορα, τὰ ὅποια ἡ Έδουάρδος Οἰκία διήλθεν αἰσίως.

Ἡδὴ εὐρίσκοντο εἰς τὴν Ἀλάσκαν. Τόπος καὶ καιρὸς διὰ νὰναπαυθοῦν ὀλίγον. Ἐδῶ ὁ ὁδηγὸς Ρό-Νό, ὁ πιστὸς καὶ πρόθυμος, ἐπληρώθη διὰ τὰς πολιτίμους ὑπηρεσίας του καὶ ἀπεχειρήσετο τὴν οἰκογένειαν, ἀφ' οὗ τῇ ὑπέδειξε πρῶτον ποῖος ἦτο ὁ συντομώτερος δρόμος πρὸς τὴν Σίτικαν, τὴν πρωτεύουσιν τῶν ρωσσικῶν κτήσεων.

Τώρα ποῦ δὲν εὐρίσκετο ἐπὶ ἀγγλικῶν

ἐδάφους, ὁ Κασκαμπὲλ ἐνόμιζεν ὅτι ἀναπνεύει εὐκολώτερα. Ἡ εὐτυχία του θὰ ἦτο ἐντελής, ἂν εἶχε λησμονήσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ χωρίου τῶν Κοκὲν. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὴν ἐνθυμεῖτο ἀκόμη καὶ συχνὰ ἔλεγε εἰς τὴν Κορνηλίαν:

— Ἐπρεπε νὰ μάρtyς νὰ γυρίσω ἐπίσω νὰ λογαριασθῶ μ' ἐκεῖνον τὸν μυλόρδον!

— Αὐτὸ ἐγίνε πλέον, Καῖσαρ! ἀπήντησεν ἀπλῶς ἡ κυρία Κασκαμπὲλ.

Πραγματικῶς εἶχε γίνῃ καὶ ἐστὶ καλὰ. Τὴν νύκτα, ὅταν ἐκοιμῶντο ὅλοι, ἡ Κορνηλία ἐπῆγε μόνῃ καὶ παρεφύλαξεν ἀπέξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ βαρωνέτου· ἅμα δὲ τὸν εἶδε, τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξήρχετο διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ κυνήγιον, τὸν παρηκολούθησεν ἕως ἐκατὸν βήματα καὶ ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος, «ἡ ἀριστεύσασα εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Σικάγου» τοῦ κατέφερε μιὰ, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ρίπτουν κάτω καὶ βῶδι. Ὁ σὶρ Έδουάρδος Τοῦρνερ, κακῶς ἔχων, μόλις τὴν ἐπομένῃν κατώρθωσε νὰνεγερθῇ. Βέβαια εἰς τὴν ζωὴν του δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν συνάντησίν του μετὰ τῆς ἐρασμίας αὐτῆς γυναικὸς.

— Ὁ, Κορνηλία! Κορνηλία! ἀνέκραξεν ὁ σύζυγός της, θλίβων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἐξεδίκησες τὴν τιμὴν μου! Εἶσαι ἀξία σύζυγος τοῦ Κασκαμπὲλ!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κατὰ παράκλησιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΓΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν σὰς ὑπεσχέθην νὰ σας περιγράψω τὴν διακόσμησιν τῶν Ἀθηνῶν, ἐτοιμαζομένων νὰ δεχθῶσι τοὺς ξένους, διὰ τὰς προσεχέεις ἐορτὰς τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Ἀλλὰ τώρα ποῦ ἐκάθησα πρὸ τοῦ γραφείου μου διὰ νὰ κάμω αὐτὴν τὴν περιγραφὴν, ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ κόπος μου θὰ ἦτο ὀλωςδιόλου μάταιος. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ σας εἰπῶ ἀπὸ τώρα πῶς ἐτοιμάζεται νὰ φανῇ ἡ πόλις κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἀφ' οὗ τὸ θέαμα θὰ σας τὸ περιγράψω τότε; Τί θὰ ὠφελήθῃτε ἂν μάθετε ὅτι καθαρίζονται ἡδὴ καὶ στρώνονται οἱ δρόμοι, ὅτι κοσμοῦνται καὶ δειροφυτεύονται αἱ πλατεῖαι, ὅτι χρωματίζονται οἱ τοῖχοι, ὅτι πολυπλασιάζονται οἱ φανοί, ὅτι προετοιμάζεται μεγάλη φωταφία εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς πλατείας τῆς Ὀμονοίας καὶ τοῦ Συντάγματος; Τί σας ἐνδιαφέρει ἂν διακοσμηθῶσι αἱ προθήκαι τῶν ἐμπορικῶν κα-

ταστημάτων καὶ οἱ ἐξῶσταί τῶν οἰκῶν μὲ εἰκόνας, μὲ φανούς καὶ μὲ σημαίας; Αὐτὰ καὶ τὰ παρόμοια τὰ φαντάζεσθε πλέον· φοβοῦμαι μάλιστα μήπως ἡ περιγραφή μου θὰ ἐδείκνυε τὰ πράγματα κατώτερα ἀπὸ τὰς ἐλπίδας πολλῶν ἀναγνωστῶν μου, οἱ ὅποιοι διαμένουν ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἀλλ' ἄρα γε τί με ἔκαμεν εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν νὰ σας δώσω ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν δὲν εἰμπορῶ νὰ εκπληρώσω; Φαίνεται ὅτι ὁ σκοπός μου ἦτο κυρίως νὰ σας ἀνακοινώσω μερικὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἐμπνέει ἡ ταχὺ καὶ πυρετώδης αὐτὴ διακόσμησις τῆς πόλεως. Αἱ, ναί, αὐτὸ ἦτο! τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι. Καὶ βλέπετε ὅτι αὐτὸ εἰμπορῶ νὰ το κάμω, χωρὶς νὰ ἐκταθῶ εἰς ἀνωφελεῖς λεπτομερείας.

Μία πόλις, ὅπως μία οἰκία, ὅπως ἓν Σχολεῖον, ὅπως ἓν οἰονδήποτε κατὰστημα, ὁσάκις πρόκειται νὰ ἐορτάσῃ καὶ νὰ δεχθῇ ξένους, περιβάλλεται φυσικὰ τὴν ἐορτάσιμόν του στολήν, διὰ κακοσμεῖται. Δύο εἰδῶν διακοσμήσεως ὑπάρχουν κατὰ τὴν γνώμην μου: ἡ εἰλικρινὴς καὶ ἡ ἀπατηλὴ.

Εἰλικρινὴς διακόσμησις εἶνε ἐκείνη διὰ τῆς ὁποίας ὁ πολίτης, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ διευθυντὴς τοῦ Σχολείου ἢ τοῦ καταστήματος θέλει νὰ ἐορτάσῃ, νὰ δείξῃ τὴν χαράν του καὶ τὸν ἐνθουσιασμόν του, νὰ τιμήσῃ τοὺς ξένους του, τοὺς ἐπισκέπτας του, χωρὶς ὅμως νὰ θέλῃ καὶ νὰ ἐπιδειχθῇ, νὰ φανῇ ἄλλος ἀφ' ὅ,τι εἶνε. Ὑπερπεῖζει τὴν πόλιν ἢ τὴν οἰκίαν, καθαρίζει τὰ πράγματά της, τὰ τοποθετεῖ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐορτῆς, καὶ προσθέτει μόνον ὅσα παρέχουν ἀπλῶς ἐορτάσιμον ὄψιν, — σημαίας, φῶτα, ἄνθη, ἐπιγραφάς, τάπητας κλ. Κατὰ τῆς διακοσμήσεως αὐτῆς δὲν ἔχει νὰ εἴπῃ κανεὶς τίποτε. Εἶνε ἡ ἀναγκαία διακόσμησις. Δι' αὐτῆς τιμᾶ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ἄλλους. Κάμνει ὅ,τι πρέπει νὰ κάμῃ.

Ἀλλ' ὅταν διὰ τῆς διακοσμήσεως ζητῇ νὰ φανῇ ἄλλος, καλλίτερος ἀφ' ὅ,τι εἶνε, ὅταν δι' αὐτῆς θέλῃ νὰπατήσῃ τοὺς ξένους του, ὅταν δὲν περιορίζεται εἰς τὰ πράγματά του, ἀλλὰ ζητεῖ δεικνύει, τὰ ὅποια θὰποδῶσῃ μετὰ τὴν ἐορτὴν, ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιδείξῃ τὰξιν βίου τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει συνήθως, μεγαλοπρέπειαν ἢ ὁποία τοῦ λείπει, ἔξεις τὰς ὁποίας δανείζεται διὰ τὴν περιστάσιν — τότε ἡ διακόσμησις του εἶνε ἀπατηλὴ, καὶ κατ' αὐτῆς ἔχει κανεὶς νὰ εἴπῃ πολλά.

Νὰ σας φέρω ἓν παράδειγμα, διὰ νὰ ἐνοήσετε καλλίτερα τί θέλω νὰ σας εἰπῶ. Ὑποθέσατε ὅτι πρόκειται νὰ δώσετε μίαν ἐορτὴν εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ὅα σκουπίσετε, θὰ σφουγγάρισετε, θὰ ἔξουκονίσετε, θὰ τακτοποιήσετε τὰ πράγ-

ματά σας, θὰ βγάλετε τὰ καλλίτερα σας σκεύη, θὰ φορέσετε τὰ καλλίτερα σας ἐνδύματα. Μάλιστα, τὸ ἐννοῶ. Ἀλλ' ἂν τυχὸν δὲν ἀρκεσθῆτε εἰς τὰ ἰδικὰ σας ἐπιπλα καὶ δανεισθῆτε ξένα καλλίτερα — ὅχι, διότι τὰ ἰδικὰ σας δὲν φθάνουν, ἀλλὰ διότι δὲν εἶνε πολυτελῆ, — ἂν δανεισθῆτε σκεύη, ἂν δανεισθῆτε φορέματα, ἂν μὲ δανεικὰ πράγματα τελοσπάντων ζητήσετε νὰ παρουσιάσετε εἰς τοὺς ξένους τὴν οἰκίαν σας ἀνωτέρας τάξεως καὶ περιωπῆς ἀφ' ὅ,τι εἶνε, δὲν θὰ τοὺς ἀπατήσετε; δὲν θὰ σας ἐκλάβουν εὐπορωτέρως, ἀριστοκρατικώτεως, ἀφ' ὅσον εἰσθε; καὶ ἀργότερα, ὅταν θὰ ἔχετε ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προτέραν μετριότητα, ἡ ἀπάτη ἀποκαλυπτομένη ἴσως, δὲν θὰ σας γελοποιήσῃ καὶ δὲν θὰ χάσετε ὅ,τι τυχὸν ἐκερδίσατε διὰ τῆς ἀπατηλῆς ἐκείνης ἐπιδείξεως;

Τοῦτο ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν διακόσμησιν μιᾶς πόλεως. Εἰμπορεῖ νὰ διακοσμηθῇ εἰλικρινῶς, εἰμπορεῖ νὰ διακοσμηθῇ ἀπατηλῶς. Εὐτυχῶς οἱ ἀρχόντες τῶν Ἀθηνῶν ἐπροτίμησαν τὴν πρώτην, τὴν καλλίτεραν διακόσμησιν. Ὅα δειξώμεν, εἶπον, εἰς τοὺς ξένους μας ὅ,τι ἔχομεν: τὸν οὐρανόν μας τὸν θαυμάσιον, τὸ κλῖμά μας τὸ ἐξάσιον, τὰς ἀρχαιότητάς μας τὰς ἐνδόξους, τὸ Στάδιόν μας τὸ ἀπαράμιλλον. Ὅα εὐπρεπισθώμεν, θὰ τακτοποιηθώμεν, θὰ στολισθώμεν, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον. Οἱ ξένοι γνωρίζουν ὅτι εἴμεθα πτωχοί, ὅτι χωρὶς στενοχωρίαν καὶ δάνεια δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ὅ,τι κάμνουν ἐκεῖνοι εἰς παρομοίας περιστάσεις. Δι' αὐτὸ καταργεῖται πᾶσα ματαία καὶ δαπανηρὰ ἐπίδειξις, ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών μας. Οὐτε ἀφῆδες ἐκτάκτως μεγαλοπρεπεῖς, οὔτε πυροτεχνήματα πολυέξοδα, οὔτε κρυστάλλινα παλάτια, οὔτε πομπαί, οὔτε θεάματα. Ἐγκάρδιος ὑποδοχὴ, εὐπρέπεια, τάξις, καθαριότης καὶ προπάντων εἰλικρίνεια. Τίποτε ἄλλο!

Μικροὶ μου φίλοι, εἰς πᾶσαν περίστασιν τοῦ βίου σας ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τοῦτο! Μὴ κάμνετε πράγματα ἀνώτερα τῶν δυνάμεών σας, διὰ νὰπατήσῃτε τὸν κόσμον καὶ νὰ φανῆτε ἄλλοι ἀφ' ὅ,τι εἰσθε. Ἡ διακόσμησις σας, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε, ἂς εἶνε προπάντων εἰλικρινὴς. Ὁ ματαιόδοξος ἀγαπᾷ τὰ ψευδῆ ἐπιχρίσματα, ἀλλὰ τὰ ἐπιχρίσματα πίπτουν καὶ φαίνεται γελοῖος.

Σὰς ἀσπάχομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ταστικά, με διαφόρους έσοχάς και έξοχας και κοσμήματα λαξευτά επί της προσέψεως. 'Αλλ' ό,τι χαρακτηρίζει τον ρυθμόν τουτον είναι ο ε ι ς ο ξ υ ά - π ο λ ή γ ω ν θόλος δηλαδή τὰ τόξα της στέγης δὲν εἶνε κυκλοτερή, ὡς τὰ τῶν βυζαντινῶν ναῶν, ἀλλὰ συνεννοῦνται καὶ ἀπολήγουσιν εἰς ὀξείαν γωνίαν. 'Εν 'Αθήναις ρυθμοῦ γοτθικοῦ (οὐχὶ ὅμως καθαροῦ) εἶνε ὁ ἀγγλικὸς ναὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελληνῶν. 'Εν Εὐρώπῃ δὲ οἱ πλεῖστοι τῶν μεγάλων καὶ περιφρῶν ναῶν εἶνε ρυθμοῦ γοτθικοῦ.

'Εκτὸς τούτων ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ρυθμοί, ὁ νεώτερος π.χ. ὁ συνδυάζων ἐλευθέρας τὸν βυζαντινὸν καὶ τὴν βασιλικήν ὑπάρχουν δὲ καὶ ναὶ ὅλως ἰδιόρρυθμοι, ὁκτάγωνοι ἐν σχήματι ἀστέρος, στρογγύλοι, σταυροειδεῖς (ὡς ἐν ὁ 'Α-θήναις ἀνεγειρόμενος ναὸς τοῦ 'Αγίου Κωνσταντίνου κτλ.).

'Αλλ' οἰονόηποτε ρυθμόν, οἰονόηποτε σχῆμα καὶ ἂν ἔχη ὁ Ναός, μικρὸς ἢ μεγάλος, πλούσιος ἢ πτωχός, καλλιτεχνικὸς ἢ ἀτεχνος, μήπως δὲν εἶνε πάντοτε οἰκοδόμημα ἱερόν, ὡς τόπος προσευχῆς εὐπροσδέκτου, ὡς κατοικία τοῦ Θεοῦ; 'Αναγνώσατε, μικροὶ μου φίλοι, τὴν ἐπιγραφήν, ἡ ὁποία ὑπάρχει κεχαραγμένη ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ Ναοῦ τῆς Μητροπόλεως: «Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος! Οὐκ ἔστι τοῦτο ἄλλ' ἡ οἰκία Θεοῦ καὶ αὐτὴ ἡ πόλις τοῦ οὐρανοῦ.» Μήπως τὸ ρητὸν τοῦτο δὲν ἀρμόζει νὰ χαραχθῇ ὁποῦδήποτε λατρεύεται ὁ Θεὸς καὶ προσφέρεται ἡ ἀναίμακτος θυσία, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ μικρὰ καὶ λησμονημένα ἐξοχικὰ παρεκκλήσια, τὰ ὅποια οὐτε σχέδιον ἔχουν, οὐτε πλοῦτον, οὐτε ρυθμόν; Οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοί, οἱ καταδικώμενοι καὶ ἀπειλούμενοι, πᾶν ἄλλο εἶχον ἢ τοὺς σημερινούς μεγαλοπρεπεῖς καὶ καλλιμαρμάρους ναοὺς. 'Εστηνον τὴν 'Αγίαν Τράπεζαν εἰς κανὲν σπήλαιον καὶ ἐκεῖ, ἐν κρυφῇ καὶ παραδύστω, ἐτέλουν τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἄλλα πότος εἰσερχόμενος μετὰ πίστιν εἰς τὸν πρόχειρον καὶ ταπεινὸν ἐκείνον ναὸν δὲν θάναφοναι: 'Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια ἴδε σελ. 69]

— Πενήντα φράγκα! Εἶσαι βεβαία, Δέα, ὅτι θὰ ἔχωμεν πενήντα φράγκα; εἶπεν ὁ καλλιτέχνης. Τότε θὰ εἰμπορέσω νὰ γοράσω μερικὰ χρώματα. Δὲν ἔχω πειὰ οὐτε θαλασσὶ χρώμα, οὐτε καρμίνιον, καὶ μου χρειάζονται. Θέλω νὰ χρωμα-

ματίσω μερικὰ ἀγαλματάκια καὶ μου λείπουν ἕνα σωρὸ πράγματα.

— Εἰμπορεῖτε νὰ γοράσετε, πατέρα. Θὰ πάγω νὰ σας ἀγοράσω αὐριο τὸ πρωί.

— 'Ο, τι σας χρειάζεται, θὰ σὰς το ἀγοράσω. — 'Αλήθεια, παιδί μου; Τότε θὰ γοράσω τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Γελῶντος; 'Α ν θ ρ ὶ π ο υ, ποῦ ἔκαμεν ὁ 'Ασέτ.

'Εχει πολλὸ ὠραῖες εἰκονογραφίας καὶ θὰ εἰμποροῦσα νὰ ἐμπνευσθῶ.

'Η ζωηρότης τῆς Δέας κατέπεσε διὰ μιᾶς καὶ διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς μόλις ἐψιθύρισε:

— Φοβοῦμαι μήπως δὲν εἶνε πολὺ εὐθηνό. Ὁ ρωτήσω εἰς τὸ μεγάλο Βιβλιοπωλεῖο τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ. Εἶνε πολὺ χονδρὸ καὶ πολὺ εὐμορφο βιβλίον... πρέπει νὰ κοστίζει πολὺ.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχη περισσότερα ἀπὸ πενήντα φράγκα, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης, ὥσπερ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτὸν.

— 'Αλλά, πατέρα, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ μετὰ τὸν δισταχμόν ἡ Δέα, ἂν ἐξοδύσωμεν ὅλα τὰ χρήματα εἰς βιβλία, δὲν θὰ μας μείνῃ τίποτε διὰ νὰ πάρωμε ψωμί.

— Πενήντα φράγκα! ἐπανελάθεν ὁ καλλιτέχνης διὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς πενήντα φράγκα! Πῶς ἤθελα νὰ ἔχω ἐκεῖνο τὸ βιβλίον!

— 'Εννοίᾳ σας, πατέρα, θὰ το ἔχετε; θὰ γίνωμεν πλούσιοι. 'Ακούτε: ἐκεῖνος ὁ κύριος, ἐκεῖνος ὁ καλὸς κύριος, ποῦ ἀγόρασε τὸν Κουσασιμόδον, εἶνε καὶ αὐτὸς καλλιτέχνης; μόνον ἀντὶ νὰ κάμῃ πρόσωπα ἀπὸ κερί, ὅπως σεῖς, αὐτὸς τα ζωγραφίζει. Κάμνει εἰκόνες καὶ μου εἶπε νὰ πάγω ἔστὸ σπῆτι τοῦ νὰ σταθῶ νὰ με ζωγραφίσῃ.

— Νὰ σταθῇς νὰ σε ζωγραφίσῃ! νὰ π ο ζ ᾶ ρ η ς! 'Αλλ' αὐτὸ δὲν γίνεται, Δέα ἀγαπητή μου! εἶπεν ὁ καλλιτέχνης μετὰ ζωηρότητος. Δὲν εἶσαι πολὺ δυνατὴ καὶ αὐτὸ ἀπαίτεῖ πολὺν κόπον.

— Καὶ θὰ με πληρώσῃ γι' αὐτό, ἐξηκολούθησε τὸ κοράσιον, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν παρατήρησιν τοῦ πατρὸς τοῦ καὶ τότε θὰ εἰμπορέσω νὰ σας ἀγοράσω ὅ, τι βιβλίον θέλετε.

— Ναι, ἐψιθύρισε ὁ γλύπτης ναι, πραγματικῶς. Τότε θὰ εἴμεθα εἰς κατάστασιν νὰ πάρωμεν τὴν ἐκδοσὶν τοῦ 'Ασέτ. Λοιπὸν ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, εἰμπορῆς νὰ πᾶς νὰ π ο ζ ᾶ ρ η ς.

'Η Δέα ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν μετὰ ἐλαφρὸν μειδίαμα.

— 'Ο καίμενος ὁ πατέρας! ἐσκέφθη, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τον κάμῃ ὅπως θέλῃ γιὰ ἕνα βιβλίον τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ.

'Αλλά, ἐξηκολούθησε, με ὕψος παρακλητικόν, θωπεύουσα μετὰ μικρὰς της χεῖρας τὰς μακρὰς καὶ ἰσχνὰς χεῖρας τοῦ καλλιτέχνου ἤθελα νὰ ἐπιτρέψετε εἰς ἐκείνον τὸν κύριον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ

νὰ ἰδῇ τὰ ὠραῖα συμπλέγματα σας. 'Ισως ἀγοράσῃ ἕνα δυὸ καὶ ἔτσι θὰ κερδίσωμεν δικιᾶς πολὺ περισσότερα, ἂν ὅσα κερδίζομεν ἀπὸ τὰ μικρὰ ἀγάλαματα. Πέτε μου, μπαμπάκα μου, θέλετε νὰ ἔλθῃ νὰ τα ἰδῇ;

— Νὰ ἔλθῃ ἐδῶ! νὰ ἔλθῃ ἔς αὐτὸ τὸ σπῆτι! μέσα εἰς αὐτὴν τὴν τρώγλην, ποῦ ἐτάφηκα ζωντανός! 'Ξένος νὰ ἔλθῃ ἐδῶ! Νὰ ἰδῇ πόσον εἶμαι πτωχὸς καὶ ἰλεεινός! Τὶ λὲς ἐκεῖ, Δέα μου! Εἰς κανένα δὲν ἤνοιξα ἕως τώρα τὴν θύραν μου καὶ βέβαια δὲν θὰ τὴν ἀνοίξω εἰς αὐτὸν τὸν ἄγνωστον!

Καὶ ὁ καλλιτέχνης ἐκύτταξε γύρω του ἀνήσυχος, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε παρουσιασθῇ ἑξαφνα κανένας ξένος.

— 'Αφοῦ δὲν θέλετε, δὲν θὰ ἔλθῃ, πατέρα, ἀπήντησε τὸ κοράσιον μετὰ γλυκύτητος. 'Εγὼ θὰ τοῦ πάγω καὶ τὰ ἀγαλματάκια σας καὶ τὰ συμπλέγματα σας καὶ ὅ, τι θέλετε. Θὰ τα κρατῶ μετὰ πολλὴν προσοχὴν καὶ δὲν θὰ πάθουν τίποτε.

— Ναι, αὐτὸ μάλιστα! νὰ τα πάρῃς καὶ νὰ τοῦ τα πᾶς. Τώρα θὰ ἐργασθῶ, γιατί ἔχω νὰ ποτελειώσω κάτι τι.

Καὶ μετὰ νευρικῆς σπουδῆς ἐδιόρθωσε τὴν λάμπαν του, ἐτοποθέτησεν ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀλεξίφωτον, ἐπῆρε τὸν κηρὸν καὶ τὰ λεπτὰ ἐργαλεῖα, τὰ ὅποια τῷ ἐχρεώζοντο καὶ ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης του, ἀφοῦ προσήρμωσεν ἕνα φακὸν εἰς τὸν ὀφθαλμόν του. 'Ητο ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος μετ' ὅλην τὴν ἐκ τῆς ἀσθενείας ἐξάντλησιν. Τὰ χαρακτηριστικά του ἤμαρτύρουν εὐφυῖαν καὶ οἱ τρόποι του ἦσαν λεπτὸι καὶ εὐγενεῖς. 'Ενῶ ἔπλαττε τὸν κηρὸν τοῦ μετὰ τέχνης καὶ δεξιότητος, ἡ Δέα, ἐσκυμμένη ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸν ἐβλεπεν ἐργαζόμενον μετὰ χαρᾶς καὶ θαυμασμοῦ.

'Ητο ἡδὴ νύξ. Τὸ κοράσιον ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα ἀθροῦδας κατόπιν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ πατρὸς τοῦ, τῷ ἐτόιμασε τὴν κλίνην του, ἤπλωσε τὴν κουνουπιέραν, ἔθεσε φιάλην ὕδατος ἐπὶ μικροῦ τραπεζίου καὶ ἐν γένει ἔκαμεν ὅλας τὰς προετοιμασίας διὰ τὸν νυκτερινὸν ὕπνον.

— 'Ο καίμενος ὁ πατέρας, ἐσκέπτετο, ἐνῶ ἐπηγαίνοντο εἰς τὸ δωμάτιον ὡς ἀληθὲς οἰκοκυρὰ, ἐλπίζω ἀπόψε νὰ κοιμηθῇ λιγάκι καλλίτερα! δὲν θὰ τον ἀκούσω νὰ βογγᾷ καὶ νὰ περπατῇ ὅπως χοῦ. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τοῦ πάρω τὰ βιβλία που θέλει. Θὰ χαρῇ πολὺ, πολὺ.

Κατόπιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐκαληνύκτισε τὸν πατέρα της, τὸν ἠσπάσθη καὶ τῷ εἶπε μετὰ ὕψος ἀνήσυχον:

— Νὰ μὴ ἀγρυπνήσετε πολὺ, πατέρα μου, σὰς παρακαλῶ. Αὐτὸ σας βλάπτει. Νὰ πάτε νὰ κοιμηθῆτε.

— Εἶσαι καλὸ κορίτσι, Δέα, εἶπεν ὁ

καλλιτέχνης ἀφηρημένος, ἀλλὰ μολοντοῦτο ἀποδίδων τὰς θωπείας εἰς τὴν θυγατέρα του. Εἶσαι καλὸ κορίτσι. Πήγαίνε νὰ κοιμηθῇς καὶ μὴ ἀνησυχῇς γιὰ μένα. Τώρα πρέπει νὰ ἐργασθῶ ἀργότερα ἴσως κοιμηθῶ.

Μετά τινας ὥρας, ἐνῶ ἡ Δέα πρὸ πολλοῦ ἐκοιμάτο τὸν εἰρηνικὸν ὕπνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ὁ πατήρ της εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον σιγὰ-σιγὰ, ἔρριψε βλέμμα τρυφερὸν ἐπὶ τοῦ μικροῦ της ἀγγελικοῦ προσώπου, ἐκύτταξε συμπῶς καὶ τὸν Χόμσον, ὁ ὁποῖος ἐκοιμάτο παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης. Εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδικόν του δωμάτιον, ἔλαβε τὸν πῖλόν του — πῖλον ὑποπράσινον ἐκ τῆς πολυκαιρίας, μετὰ πένθος, — καὶ ἀνοίξας ἀθροῦδας τὴν θύραν, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, τὴν λουμένην ἀπὸ τὸ γλυκὺ φέγγος τῆς σελήνης. Ποῦ νὰ ἐπῆγαίνεν ἀρά γε;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ-ΙΩΣΗΦ

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἐξυπνήσας ὁ Φίλιππος δροσερὸς καὶ ῥοδινός, μετὰ τὸν μακρὸν ὕπνον τῆς νυκτός, μετέβη ἐν σπουδῇ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Πάτερ-Ιωσήφ. Εὗρε τὸν ἀγαθὸν ἱερέα καθήμενον πρὸ τῶν βιβλίων του, ἀφοῦ εἶχεν ἡδὴ πῖν τὸν καφὲν τοῦ μετὰ τὸ γάλα. Τὸ φλυτζάνιον κενὸν εὐρίσκετο ἀκόμη ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— 'Η θεία 'Αντωνία μοῦ ἔλεγε πῶς δὲν θὰ προσφάσω. Δὲν ἐξύπνησα σήμερον ἐνωρίς, εἶπεν εἰσερχόμενος.

— 'Οχι, παιδί μου, ἔρχεσαι ἔστιν ὥρα σου! τὸ ὠρολόγι μόλις ἐκτύπησεν ἔξη, ἀπήντησεν ὁ Πάτερ-Ιωσήφ, κλείων τὸ βιβλίον τοῦ μετὰ προθυμίαν. Χαίρω πολὺ που εἶσαι ἀκριβής, διότι ἡ Αὐτοῦ Πανιερότης, ὁ 'Αρχιεπίσκοπος, μοῦ ἐμήνυσε νὰ ὑπάγω εἰς τὸ 'Αρχιεπισκοπεῖον εἰς τὰς ἐννεία. Δὲν ἠμπούρεσα νὰ κοιμηθῶ ὅλη τὴ νύκτα συλλογιζόμενος τί νὰ με θέλῃ. Σηκώθηκα πρὶν νὰ φέξῃ, καὶ εἶδα καὶ ἔπαθα ὥς που νὰ μου φέρῃ τὸν καφέ μου ἐκεῖνος ὁ μικρὸς τεμπέλης, ὁ Ζίνος.

— 'Ενῶ ὁ Πάτερ-Ιωσήφ ὠμίλει, ἡ φωνὴ του, ἡ συνήθως τόσο ταπεινὴ καὶ ἡρεμὸς, ὑψώθη μετὰ κάποιαν ζωηρότητα. 'Εξ ἄλλου ὁ Φίλιππος ἠρέυνα μετὰ τὸ βλέμμα τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὡς ἂν ἐξῆτει κάτι τι. 'Επὶ τέλους, μὴ βλέπων ὅ, τι ἤλπιζε νὰ ἰδῇ, ἠρώτησε μετὰ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον:

— Ποῦ εἶνε, πάτερ-Ιωσήφ; Ποῦ εἶνε τὰ ἄσπρα ποντίκια; Σήμερα δὲν τα βλέπω.

— Τὰ παιδιά μου; εἶπεν ὁ ἱερεὺς. 'Α! σήμερον τὸ πρωὶ ἦσαν τόσο ἀτακτα, τόσο ἀπειθῆ, ποῦ ἀναγκάσθηκα νὰ τα βάλω φυλακῇ. 'Η Μπαμπάκου ἐκυλίσθη ἔστὴ σκόνῃ τῶν βιβλίων μου καὶ ἡ Χιονοῦ ἐλερώθηκε μετὰ καφέ. 'Αντὶ

νὰ πάρῃ εὐμορφὰ — εὐμορφὰ μετὰ τὰ ποταρᾶκια της, ὅπως κάμνει πάντα, τὴ ζάχαρὶ της, ἐμύθηκε ὅλη πλάτς πλοῦτες μέσα ἔστὸ φλυτζάνι, φαντάσου, καὶ ἐβγήκε ἀπὸ κατὰ τὴν ἀσπρὴν της γουνίτσα καταλερωμένη, καταμουσκευμένη! 'Ακούς ἐκεῖ! 'Εβλεπὴν πῶς εἶχα δουλειά, τὰ κακότεροπα πλασματάκια, καὶ ἐνόμιζαν πῶς θὰ τάρησω ἔτσι, νὰ κάμωμεν ὅ, τι τοὺς καπνίσῃ. 'Ακούς ἐκεῖ!

— Μὰ ποῦ εἶνε, πάτερ-Ιωσήφ; Δὲν μπορῶ νὰ τα ἰδῶ μιὰ στιγμή, πρὶν ἀπὸ τὸ μᾶθημα; ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος παρακλητικῶς.

— Τὰ ἐκλείσα ἔστὸ μυρφέ. 'Όταν εἶνε ἀτακτα, τὰ τιμωρῶ μετὰ τὸ σκοτάδι τῆς φυλακῆς. Νὰ σε πῶ ὅμως τὴν ἀλήθειαν; μοῦ φαίνεται ὅτι ἐν μέρει πταίω καὶ ἐγὼ διὰ τὴν κακὴν διαγωγὴν καὶ δὲν θέλω νὰ ὑποφέρουν τὰ καίμενα τὰ ζῶα, ὅταν ἐγὼ εἶμαι ἔνοχος.

Καὶ κύψας ὁ Πάτερ-Ιωσήφ ἐψιθύρισε εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Φιλίππου σιγὰ-σιγὰ:

— Δὲν θέλω νὰ τὸ μᾶθη κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σένα, ἀλλὰ θὰ σοῦ το πῶ: Τὰ ἔμαθα, παιδί μου, νὰ χορεύουν.

— Τὰ ἐμάθατε νὰ χορεύουν! 'Ό, πάτερ-Ιωσήφ, ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος, τί ὠραῖα ποῦ θὰ εἶνε! Σὰς παρακαλῶ, βάλετέ τα νὰ χορεύουν, νὰ τα ἰδῶ!

— 'Οχι, ὅχι, αὐτὸ δὲν γίνεται, παιδί μου, δὲν εἶνε δυνατόν.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς περιέβλεψεν ἀνησυχῶς.

— Δὲν εἰμποροῦν νὰ χορεύσουν χωρὶς μουσικὴν, ἐξηκολούθησε, καὶ ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ παίξω φλάουτο τὴν ἡμέραν, μετὰ ἀνοικτὰ παράθυρα.

— Ξεῦρετε φλάουτο, πάτερ-Ιωσήφ! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος πλήρης χαρᾶς. Πῶς ἤθελα νὰ ἰδῶ νὰ χορεύουν ἐνῶ σεῖς θὰ παίξετε φλάουτο!

— Ναι, εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν. Νὰ ἤξευρες πῶς εὐχαριστοῦμαι ὅταν τοὺς παίξω καὶ χορεύουν! Μοῦ φαίνεται ὅτι γίνομαι πάλι παιδί σὰν καὶ σένα καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὸ σχολεῖον! γιατί ἐκεῖ ἔμαθα νὰ παίξω φλάουτο.

— 'Αλήθεια! εἶπεν ὁ Φίλιππος μετὰ τὸν βαρυτάτον θαυμασμόν.

— Ναι, ἀλλ' ἄμα ἔβαλα τὰ ράσα, τὸ ἄφησα.

— Καὶ γιατί τὰ φέρετε;

— Διότι, παιδί μου, ἀνελάμβανα ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα, τὰ ὅποια δὲν θὰ μου ἄφιναν καιρὸν δι' ἀσχολίας που δὲν θὰ εἶχαν ἄλλον σκοπὸν παρὰ τὴν διασκέδασίν μου. 'Αγαποῦσα τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀγαποῦσα τόσο πολὺ, ὥστε, ἂν δὲν τὴν ἄφιναν, ὑπῆρχε φόβος νὰ ἐξοδεύω δι' αὐτὴν πολὺν καιρὸν, τὸν καιρὸν που ἠμποροῦσα νὰ χρησιμοποιοῦσα ἄλλῃως πρὸς τὸ καλὸν τῶν ἄλλων. 'Εννοεῖς;

— Ναι, ἐψιθύρισε ὁ Φίλιππος, ὅμως...

— 'Απὸ πολλὰ χρόνια τὸ φλάουτό μου ἔμεινε κλεισμένο ἔστὴ ὀθλή του, χωρὶς νὰ το βγάλω ποτέ. Τώρα εἶμαι γέρον! ἡ ζωὴ μου κατ' ἀνάγκην ἔγινε πλέον ἡσυχῇ! ἐδῶ μοῦ μένει ἀρκετὸς καιρὸς ἐλεύθερος. Ξεανάπασα λοιπὸν τὸ φλάουτό μου. Σοῦ το ἐξομολογοῦμαι, παιδί μου, μετὰ ἐντροπὴν μου — ἐξηκολούθησεν ὁ γηραιὸς ἱερεὺς ἐν ᾧ ἔλαφρὸν ἐρύθημα διεχύνετο ἐπὶ τοῦ ὤχρου καὶ ἰσχνοῦ τοῦ προσώπου — σοῦ ἐξομολογοῦμαι μετὰ ἐντροπὴν μου ὅτι τὸ ξεανάπασα μετὰ πολὺ πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν. 'Αγαπῶ τὴν μουσικὴν περισσότερον πρὸς ποτε. Καὶ τὸ περιέργον εἶνε ὅτι ἐνθυμοῦμαι ὅλους τοὺς παλαιούς σκοποὺς που ἤξευρα ὅταν ἤμουν δεκαπέντε ἐτῶν, καὶ δι' αὐτὸ ἠμπούρεσα νὰ μάθω τὰ παιδιὰ μου νὰ χορεύουν. Εἶσαι καλὸ παιδί, ἐξυπνο μετὰ καλὰ αἰσθήματα, δὲν θὰ ἐπαναλάβῃς εἰς κανένα ὅ, τι σοῦ εἶπα. Θὰ σοῦ πῶ μάλιστα καὶ ἕνα ἄλλο! φοβοῦμαι μήπως ὁ Πανιερώτατος ἔμαθε τίποτε... καὶ με προσκαλεῖ γιὰ νὰ μου κάμῃ παρατηρήσεις. Γι' αὐτὸ δὲν ἐκοιμήθηκα ἀπόψε. Τὶ νὰ τοῦ πῶ; πῶς νὰ δικαιολογηθῶ. ('Επεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

'Εστὴν ξενιτεῖα φτωχοὶ παραδαρμένοι ἀράδα ἔστὰ κρεββάτια κοιμισμένοι γυναῖκες, ἄνδρες καὶ παιδιὰ μικρά!

Ὅφεις χλωμές, βαθυλωμένα μάτια σου σκίζου τὴν καρδιά σου μετὰ κομμάτια. [μυστικὰ] καὶ δάκρυα σου φέρουνε πικρὰ.

'Εδῶ πεθαίνει κάποιος καὶ βογγάει, ἡ ἀδελφὴ προσεύχεται ἔστὸ πλάϊ κ' ἐκεῖθε νοιάθῃ ἀναπνοὴ βαρεῖα,

Κι' ἀπὸ ἡψηλὰ μονάχα ἡ κανδήλα σκορπάει μυστικὴ ἀνατριχίλα, μοιράζει θεϊκὴ παρηγοριά.

ΦΑΚ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Εἶνε ἀρετὴ νὰ εἶνε κανεὶς ὑπερήφανος, ἀλλ' εἶνε ἐλάττωμα νὰ το εἰκνύῃ.

Καλὴ πρᾶξις, γινόμενη μετὰ τὴν ἐλπίδα ἀνταποδόσεως, δὲν ἔχει πλέον ἀξίαν.

Πρέπει νὰ εἶνε τὸς ἀξίος ἐπαίνων, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀποφεύγῃ.

Νὰ κάμῃ κανεὶς κακόν, ἢ νὰ μὴν κάμῃ τίποτε, εἶνε σχεδὸν τὸ ἴδιον.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ἵτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δράματα
δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν

Ἐκδοθήσεται περὶ τὰ μέσα Ἀπριλίου ὑπὸ
τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀδιαπλάσεως τῶν Παίδων.

Τιμῆται: Διὰ τοὺς πρὸ τῆς ἐκδόσεώς του
ἐγγραφησόμενοι συνδρομητὰς φρ. 1, 50.

Διὰ τοὺς μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἀγοραστὰς φρ. 2.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Κώστα, γιατί, παιδί μου, δὲν πλένεις
ταῦτά σου;

— Για νὰ τα συχαίνεται καὶ νὰ μὴ μού τα
τραβᾷ ὁ Δάσκαλος, μητέρα!

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Δάφνης

Τῆς μικρᾶς Τιτίκας τῆς ἐπόμεσαν τὰ μάτια.

— Ἐ, πῶς εἶνε τώρα τὰ μάτια σου, Τιτίκα
μου; τὴν ἑρωτᾷ μία φίλη τῆς μητρός της.

— Ὁ γιαιρός, κυρία, μού εἶπε ὅτι ἄρχισα
νὰ βλέπω καλλίτερα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐλθσύνθησες νὰ σημειώσης καὶ τὴν λύσιν
τοῦ αἰνίγματος. *Θαυμαστὰ τῶν Ὁραίων Τεχνι-
τῶν.* Νὰ μου φιλήσης τὸν μικρὸν Εὐάγγελον,
ὁ ὁποῖος τώρα διασκεδάζει μὲ τὰς εἰκόνας μου·
ἀργότερα βέβαια, ἅμα μεγαλώσῃ ἀρκετὰ, θὰ δι-
ασκεδάζῃ καὶ μὲ τὰ διηγήματά μου. Δὲν εἶνε
ἔτσι;

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀνδρῶτσε. Τὰς
ἀπορίας σου λύει τὸ προηγούμενον φυλλάδιον. Σὲ
ἀσπάζονται καθὼς καὶ τὸν Καραῆν.

Δι' οὐδένα τὴν καταστροφὴν πρέπει νὰ χαί-
ρεται κανεὶς, *Ἡρώϊκῃ Πάρρῃ!* Ἐπὶ τέλους
δὲν εἰμυροῦ νὰ ἐννοήσω τί ὠρελήθης σὺ ἀπὸ
τὴν καταστροφὴν τῶσαν χιλιᾶδων ἀνθρώπων,
ὥστε νὰ χαίρης τόσο. Φοβοῦμαι μήπως
παρεξηγῇς τὸν ἑαυτὸν σου· ἂν ἐξετάσῃς καλὰ
τὸ βάθος τῆς καρδίας σου δὲν θὰ εὕρῃς χαράν,
ὄχι! — Ἀλήθεια λοιπὸν, πηγαίνει εἰς τὸ κυνήγι
τακτικά; Τί κρίμα νὰ μὴ σ' ἔχω πῶς κοντὰ
θὰ μού ἔστειλες βέβαια κανένα λαγόν.

Περιμένω λοιπὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀγα-
πητὲ Χρῆστε Δαδᾶ, νέ μου εἶλε.

Λοπὸν, Ἀττικὲ Ὀυρανέ, αὐτὸ ἂς εἶνε τὸ
ψευδώνυμόν σου. Ἀλλὰ καὶ σὺ δὲν γράφεις εἰς
χωριστὸν φύλλον τὰς λύσεις σου. Διὰτὶ παιδί
μου; Δὲν εἰξεύρεις ὅτι αὐτὸ μού φέρει πολλὴν
δυσκολίαν; Νὰ σέ το ἐξηγήσω διὰ νὰ το μάθουν
μὴ καὶ καλὴ θλί μου οἱ φίλοι: Ἀλλοῦ φυλλάττω
τὰς ἐπιστολάς, ἀλλοῦ τὰς λύσεις, ἀλλοῦ τὰς
Πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἀλλοῦ τὰ Παιδικὰ
Πνεύματα. Τώρα, ὅταν τὸ ἴδιον φύλλον χάρεται
περιέχει ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, ποῦ νὰ το
κατατάξῃ; Εἰς τὰς λύσεις; Τότε δὲν θ' ἀπαν-
τήσω εἰς τὴν ἐπιστολήν. Εἰς τὰς ἐπιστολάς;
Τότε δὲν θὰ λάθω ὑπ' ὅψει μου τὰς λύσεις.
Δι' αὐτὸ λοιπὸν σας λέγω καὶ σας ξαναλέγω ὅτι:
Κάθε τι πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν
φύλλον χάρεται. Καὶ ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ θὰ εἶνε
ἡ τελευταία φορὰ ποῦ το λέγω δι' ὅλους.

Δαμπρὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μαραθῶνε*
Δρόμῃ. Εὐχομαι νὰ σε χαίρειται μίαν ἡμέραν
νικητὴν τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου. Μὴ νομίσῃς
ὅτι εἶνε ἀνάγκη δι' αὐτὸ ν' ἀγωνισθῇς εἰς τοὺς
Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας. Ὅχι! Ἡ ζωὴ μήπως
δὲν εἶνε ἀγὼν; Μήπως δὲν πρέπει τις ν' ἀγω-
νισθῇ, νὰ κοπιᾷ, νὰ μελετῇ, νὰ ἐργασθῇ,
διὰ ν' ἀναδείξῃ μίαν ἡμέραν ἄξιον τοῦ στεφά-

νου τῆς νίκης; — Ἐλαβα ὅ,τι μού ἔστειλες.
Λυποῦμαι πολὺ, ἀγαπητὲ Ἰωάννη Δημητρίου,
ποῦ δὲν ἔχω νὰ σου στείλω γραμματόσημα.
Μου τὰ πέρνει ὅλα ὁ Ἀνανίας καὶ αἱ ἀδελφαὶ
του. Περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου.

Ἀγαπητὴ *Ἑλικωνιάς Παρθένος*, ὁ κύριος
ἐκεῖνος ἠθέλησε βέβαια νὰ σε πειράξῃ. Ἐκτὸς
ἐμοῦ κανεὶς ἄλλος δὲν ἀναγινώσκει τὰς ἐπιστο-
λάς σου, οὔτε τῆς ἀδελφῆς σου, οὔτε κανενὸς
ἢ καμμιάς ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων. — Κοσμή-
σασα τὸν τάφον τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀχιλλέως
Πικάσχου διὰ στεφάνου τὸ Ψυχροσάββατον,
ἔκαμες πολὺ εὐγενῇ πράξει, διὰ τὴν ὁποίαν εἰ-
σαι ἀξία θερμῶν συγχαρητηρίων.

Ἀγαπητὴ μου *Ἀειθαλὲς Μυρσίνη* (εὐ-
μορφον ψευδώνυμον δὲν σου ἐδιόλεξα;) ἡ
« Πριγκίπισσα Ροζάλα » ἐμπεριέχεται εἰς τὸν
τόμον τοῦ 1894 ὅπου καὶ τὰ « Παθήματα τοῦ
Γιαννῆ Σωπάτ. » Ὁ τόμος τιμᾷται δρ. 7.

Ἡ Μάρθα, ὁ Ἀνανίας, αἱ ἀδελφαὶ του καὶ
ἡ γάτα μου Πίσσα σε ἀντασπάζονται, *Καλέ*
μου Γεῖτον, συγκεκινημένοι ὅλοι ποῦ τοὺς ἐν-
θυμήσεις.

Ἡ ἐκτενὴς σου ἐπιστολὴ, ἀγαπητὲ *Χρι-
στοφῶρε Κολόμβε*, πολὺ με εὐχαρίστησε μὲ τὰς
ὥραιας τῆς ἐκφράσεως καὶ τὰς περιέργους πη-
ροζορίας. Πῶς ἤθελα νὰ μου ἐγγραφῇ συγνό-
τερα! Εἶπε εἰς τὴν *Εὐπλόκαμον Ἀθηνᾶν* ὅτι
περιμένω ἀνυπομῶνως νὰ γίνῃ καλὰ καὶ νὰ μου
γράψῃ. Τώρα πλέον δὲν ἔχει καιρὸν νὰ στείλῃ
ἐργόχειρον διὰ τὴν ἀγορὰν ὑπὲρ τοῦ Νοσοκο-
μείου, διότι ἔγινε πλέον.

Καὶ ἐγὼ ἤμουν βεβαία, *Δέα* (αὐτὸ τὸ ψευ-
δώνυμον ἐπρωτίμηναι), ὅτι δὲν μ' ἐλθσύνθησες,
ἀλλ' ὅτι κατὰ ἄλλο ὅλ συνέβαινε ποῦ δὲν μου
ἐγγραφῇ τόσο καιρὸν. Νομίζω ὅμως ὅτι, ἂν
βέλῃς, θὰ εὕρῃς εἰς τὸ ἐξῆς ὀλίγον καιρὸν,
ὅσον πολλὰ καὶ ἂν εἶνε τὰ μαθήματά σου, διὰ
νὰ μιν παρέχῃς τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ἐπι-
στολῶν σου. Ἐλαβα ὅ,τι μού ἔστειλες.

Παιδικὸν πνεῦμα, πνευματικὰς ἀσκήσεις.
ἐπιστολὴν, ὅλα ὁ μικρὸς μου φίλος *Ἐρευνητῆς*
τὰ ἐγγραφῇ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον χαρτί. Τί νὰ τοῦ
κάμω τώρα; Εἰς τὴν ἐπιστολήν του δὲν ἀπαντῶ.
τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις δὲν τὰς λαμβάνω
ὑπ' ὄψιν καὶ φιλάττω τὸ χαρτί του εἰς τὸν φά-
κελον τῶν *Παιδικῶν Πνευμάτων*, ἀπὸ τὰ
ὅποια ἐκλέγω ἐκάστοτε τὰ καλλίτερα καὶ ἄξια
δημοσιεύσεως. Μὰ πητὲ μου, τί ἡμποροῦσα νὰ
κάμω; Μήπως ἡμποροῦσα νὰ κόψω εἰς τρία
κομμάτια τὸ χαρτί του, γραμμένον μάλιστα καὶ
ἀπὸ τὰ δύο μέρη;

Νὰ μού γράφῃς λοιπὸν τακτικά, *Χρυσά-*
ετσε, καὶ νὰ μού στέλλῃς ὅ,τι μού ὑπόσχεσαι.
Βίσα εὐχαρίστημένος ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ψευδωνύμου σου;

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν
ἐκτενὴ καὶ ὥραιαν ἐπιστολήν σου, *Ρωμᾶτε*
Κικέρων. Ψεφύεις ὅτι γράφεις πολὺ πολὺ εὐ-
μορφα; Φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς σ' ἐπρωτίσκει μὲ
πολὺ πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ἔχεις τὴν ὑπο-
χρέωσιν νὰ κοπιᾷς, νὰ μελετῇς, νὰ το καλ-
λιεργήσῃς ὅπως τοῦ ἄξιου *Εὐχαρίστου* θὰ
εἶπω εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους ὅτι ἰδρῶν ὑπὸ
τῶν μαθητῶν τοῦ Σχολείου τοῦ κ. Διαιτημᾶ
« *Παιδαγωγικὸς Σύλλογος τοῦ Σωτήρος* »
σκοποῦν ἔχων τὴν διανοητικὴν καὶ ἠθικὴν διά-
πλασιν τῶν μελῶν του καὶ ὅτι εἶνε δικτοὶ ὡς
μέλη καὶ ἄλλων Σχολείων μαθηταί. Τὸ ἀκούετε
λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, τί μού γράφει ὁ *Ρω-*
μαῖος Κικέρων; Ἡ εἰδησις δὲν εἶνε σπου-
δαία;

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ *γυλάκι* στέλλει ἡ *Διαπλά-*
σις εἰς τοὺς φίλους τις *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*,
τοῦ ὁποίου περιμένει τὰ πλεονέστερα, — *Ὀδαιτι-*
κῶνα, ὁποῖος ἔμαθε ὅτι ὁ « *Καίσαρ Κασκαμ-*
πέλ » εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα μυθιστορήματα
τοῦ Βέρν (ἄλλως πῶς θὰ το ἐδημοσίευσεν ἡ
« *Διάπλασις* »). — Δ. Βέργον, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμῇ
νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς *Ἡρώϊκῃς Πάρρας*, —
Κορυφὴν τοῦ Ὑμητοῦ, Γενναῖον Λαγόν, κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 15 Ἀπριλίου.

154 Λεξιγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου,
γλυκὺ τὸ δευτερόν μου,

Γράμμα πάλιν τὸ τρίτον μου,
ἄθος τὸ σύνολόν μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασκῶν.

155. Συλλαβόγριφος.

Γράμματα τρία ἐὼν συνδέσης,
Εὐρύπης κράτος θάποτελέσης.

Ἐστῆλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωτοπούλου.

156. Στοιχειόγριφος.

Σβύσε ρῶ καὶ γράψε μὺ
Καὶ θὰ ὄῃς εἰς τὴ στιγμὴ

Κόρη φύσιν μεταβάλλει
Καὶ στολίζει τὸ κεφάλι

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Καλασμοῦ Κόσμου.

157 Λογοπαίγνιον.

Διὰτὶ Διονύσιος ὁ Ἀρειοπαγίτης ἠδύνετο νὰ
κυχηθῇ ὅτι εἶχε τὴν Ἀφροδίτην ἀδελφὴν του;

Ἐστῆλη ὑπὸ Ἀρχιμῆδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

158. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων *ΗΙΝΟΟΡΣΕΤ* σχημά-
τισον στουρὸν ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ δνόματος
πη·οῦ καὶ νήσου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

159-144 Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου συναρμολογήσεως τῶν κάτω-
θι εἰκοσι συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἐξ
πόλεων τῆς Εὐρώπης.

Α-θα-θε-θων-γνη-κε-λα-λεν-λι-λι-μεσ-μι-
νη-νον-νον-ρο-σα-ση-τι-τι.

Ἐστῆλη ὑπὸ Πίτρου Μ. Σχίμπελ.

145—148. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν
αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχημα-
τίσον ἄλλας τῶσας λέξεις:

Ἀρκῶ, ἐμός, οἶκος, Ρέα.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπίρου

149. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πρωτεύουσας.

1, Νῆσος τῆς Τουρκίας. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
3, Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου. 4, Βασιλεὺς τῆς Περ-
σίας. 5, Ἄνθος. 6, Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος. 7,
Ζῶν τετράποδον. 8, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος.

180. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1, Μία ἐκ τῶν Νυμφῶν. 2, Κριτὴς τοῦ Ἄδου.
3, Ποταμὸς τῆς Ἰλλυρίας. 4, Ὄρος τῆς Θεσσαλίας.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Μαραθωνίου Δρόμου

181 Ἑλληνοσύμφωνον.

ιαε-αο-υο-εου-η-υο-ιου-ιαι-ε-ω-υο-ιω-αοα-
ο-εα-εο, -εω-ε-ω υο-εω-αοα-ο-εα-ιο.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Δουρείου Ἰππου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Ἰανουαρίου 1896

32 Πυρετός (πύρ, ἔτος). — 33. Ὀδός, ὁδός,
— 34. Ἐκάτη, Ἐκάθη.

35. Θ Π Ι Ε. — 36-38. 1, Λέων. 2, Γαλῆ. 3, Ἄλχη.

Ι Σ — 39-40. 1, Ναός, ναὺς, πούς, παῖς,
Ε

Πάρις, Πάρος, Πάρων, Πάρων. 2, Ρόκος, ρά-
κος, λάκος, λάρος, Πάρος, Πόρος, πόσος,
νόσος, Νέσος. — 41. Παππεπίπαπος. 42-
47. 1, Δουβλίνον. 2, Κίεθον. 3, Λάρισα. 4,
Μοναχόν. 5, Ναυπλίου. 6, Πορτσμουθ.

— 48. Τῶν τέκνων σου αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ φιλοπατρία
πάλαι ποτε σ' ἐδίδασκαν, Πατρίς μου σεβασμία!
Αὐτὰς λοιπὸν ἂς ἀσπασθῶ ὡς τέκνον γνήσιόν σου
καὶ ἂς προσφέρω πρόθυμος τὸ πᾶν εἰς τὸν βω-
[μὸν σου.

49. ΣΠΑΡΤΗ, ΜΑΛΕΑΣ 1), ΣΜάραγδος. 2,
Παυσανίας. 3, ἈΔάκρων. 4, Ρέα. 5,
ΤΑΡΑΣ. 6, ΗΣθόδος. — 50. Ἡ ἀλαζονεία
εἶνε ἐλάττωμα τῶν ἀνοήτων καὶ ἐλαφροκεφάλων.